

jeżeli dostarczy dowód zamieszkania rodziny na nowym miejscu służbowym, albo w przypadku odwołania — powrotu jej do kraju, oraz jeżeli przesiedlenie rodziny nastąpiło nie później niż w rok od daty objęcia przez funkcjonariusza państwowego nowego stanowiska służby zagranicznej lub od powrotu do kraju. Termin roczny dla przesiedlenia rodziny może być w wyjątkowych przypadkach przedłużany przez Ministra Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych lub Ministra Żegluga i Handlu Zagranicznego.

2. Jeżeli funkcjonariusz państwowy przesiedla się sam bez rodziny, przysądza mu się zwrot kosztów przesiedlenia w wymiarze określonym dla samotnych.

§ 72. Koszty ubezpieczenia przewozowego urzędnika domowego zwraca się do wysokości nie przekraczającej 10% stawek określonych w §§ 68 i 69. Zwrot kosztów przewozu urzędnika domowego łącznie ze zwrotem kosztów ubezpieczenia nie może jednak przekroczyć tychże stawek.

§ 73. Kierownikom placówek zagranicznych, bez względu na ich stan rodzinny, należy się zwrot kosztów przejazdu jednej osoby ze służby według stawek, ustalonych dla niższych funkcjonariuszów państwowych.

§ 74. 1. Funkcjonariusze państwowi, odbywający podróże w charakterze kurierów dyplomatycznych do miejscowości objętych normalnymi rutami kurierskimi, otrzymują ryczałt, którego wysokość dla poszczególnych rut ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Ryczałt ten obejmuje: diety obliczone za czas podróży, ustalony rutą kurierską, cenę biletów kolejowych (statku) najwyższej klasy oraz miejsca w wozach sypialnych, o ile to jest dla danych rut kurierskich ze względów służbowych konieczne, jak również przypuszczalne koszty dojazdów do i z dworców kolejowych lub przystani, oraz usługi fragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe. Waluty, w jakich będzie wypłacany powyższy ryczałt, ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2. W razie częściowego tylko odbycia podróży

kurier obowiązany jest zwrócić odpowiednią część ryczałtu.

3. Jako dowód prawidłowego zużycia ryczałtu służy stwierdzenie przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, że podróż, za którą kurier otrzymał ryczałt, została odbyta.

§ 75. Oprócz ryczałtu określonego w § 74 otrzymują kurierzy zwrot faktycznie poniesionego kosztu przewozu t. zw. bagażu administracyjnego na podstawie nachunku, który powinni przedłożyć w terminie czternastodniowym, licząc od dnia następującego po dniu powrotu z podróży. Zaliczki na pokrycie kosztów przewozu bagażu przysądza się tylko w przypadkach, w których kurier zmuszony jest zabrać znaczną ilość bagażu.

DZIAŁ IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 76. Minister Skarbu może do dnia 31 grudnia 1946 r. w miarę poprawy sytuacji gospodarczej w kraju obniżyć w drodze rozporządzenia wysokość diet (§ 16), kosztów przejazdu do i z dworca (§ 37) oraz kosztów podróży odbytej pieszo (§ 35).

§ 77. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym Ministrom, każdemu w jego zakresie działania.

§ 78. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) wraz ze zmianami późniejszymi.

Prezes Rady Ministrów

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu

Konstanty Dąbrowski

229

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 21 września 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Aproprowiacji i Handlu, Przemysłu oraz Skarbu o zmianie w podziale miejscowości na klasy pod względem cen kart rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć.

Na podstawie art. 28 a ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293) w brzmieniu, ustalonym dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 grudnia

1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 86), zarządza się, co następuje:

§ 1. W części II klasy II załącznika do art. 7 ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P.

Nr 34, poz. 293) zmienionej dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 grudnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 86) i dekretem z dnia 11 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 66), po wyrazie „Katowice” wstawia się wyraz „Kielce”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 lipca 1945 r., a dla przedsiębiorstw i zajęć, na które nabyte zostały karty rejestracyjne na rok 1945 przed

dnem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, od dnia 1 stycznia 1946 r.

Minister Administracji Publicznej
Władysław Kiernik
Minister Aproprowizacji i Handlu
Jerzy Sztachelski
Minister Przemysłu
Hilary Minc
Minister Skarbu
Konstanty Dąbrowski

230

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 22 września 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Aproprowizacji i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Administracji Publicznej o sposobie przedstawiania kandydatów na ławników okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych, trybie powoływania ławników i zasadach powoływania poszczególnych ławników na posiedzenia sądowe.

Na podstawie art. 77 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych z dnia 28 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 476) zarządza się, co następuje:

§ 1. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej wzywa w drodze obwieszczenia, ogłoszonego w Monitorze Polskim, czynne w okręgu danego sądu organizacje zawodowe pracowników oraz izby przemysłowo-handlowe, izby rzemieślnicze i izby rolnicze oraz stowarzyszenia zawodowe pracodawców, nie-reprezentowane w tych izbach, tudzież zjednoczenia przedsiębiorstw państwowych i samorządowych oraz instytucje państwowe i samorządowe, o ile ich pracownicy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia, aby przedstawiły w oznaczonym terminie listy kandydatów na ławników okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych.

Wezwania powyższego dokonywa się po raz pierwszy niezwłocznie po ustanowieniu okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych (art. 8 §§ 1 i 2 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych), a następnie co trzy lata, co najmniej na dwa miesiące przed upływem okresu, na który byli powołani ławnicy w poszczególnym okręgowym sądzie ubezpieczeń społecznych (art. 72 § 1 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych).

Stowarzyszenia zawodowe pracowników mogą składać wspólne listy kandydatów.

To samo dotyczy organizacji pracodawców.

§ 2. Wezwanie o przedstawienie listy kandydatów winno obejmować:

- 1) liczbę ławników danego sądu,
- 2) okręg danego sądu,

3) wymogi, którym mają odpowiadać kandydaci (art. 73 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych),

4) termin złożenia list kandydatów,

5) skutki prawne uchYLENIA się stowarzyszeń (organizacji) zawodowych od przedstawiania w oznaczonym terminie kandydatów (art. 72 § 2 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych).

§ 3. Termin do przedstawienia list kandydatów nie może być krótszy niż 14 dni, licząc od dnia ogłoszenia obwieszczenia w Monitorze Polskim.

§ 4. Do list kandydatów należy dołączyć oświadczenie, że kandydaci odpowiadają wymogom, przewidzianym w art. 73 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych.

§ 5. Uprawnieni do przedstawiania list kandydatów składają je wraz z załącznikami Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, przy czym powinni:

1) złożyć oświadczenie, że są czynni w okręgu danego sądu,

2) podać — o ile chodzi o listy kandydatów z grupy pracowników — liczbę robotników i pracowników umysłowych zrzeszonych w organizacji zawodowej pracowniwej i zatrudnionych w okręgu danego sądu,

o ile zaś chodzi o listy kandydatów z grupy pracodawców — dane orientacyjne o liczbie pracowników, zatrudnionych w okręgu danego sądu przez ogół członków organizacji zawodowej pracodawców względnie przez zjednoczenia przedsiębiorstw oraz instytucje państwowe i samorządowe.